

Dit is een gedeelte uit het 2^e verhaal van het 1ste gedeelte.

Ik wil verder lopen, maar kan mijn zoon niet meer ontdekken.

Geschrokken kijk ik alle kanten op.

‘Hoe bedoel je? Timo is toch op z’n step?’

‘Ja, maar... ik keek even de andere kant op. Er liep hier een schattig hondje... Hoe kan dit nou?’

Ik knipper met mijn ogen. Kijk nog een keer alle kanten op, maar kan nergens de rode step ontdekken met mijn kind erop. Ik zet mijn bril recht op mijn neus en kijk nog eens.

‘Is-ie de hoek al om? Staat-ie ergens te wachten?’

‘Nee, nee, dat kan niet. Zonet was hij hier nog. Ik begrijp het niet,’ zeg ik met de telefoon stevig tegen mijn oor gedrukt.

Ondertussen loop ik in de richting waarin ik hem net nog zag. Op een drafje speur ik haastig om me heen. Dit is niets voor Timo. Hij blijft altijd zo dicht bij me in de buurt. Waarom heb ik ook niet beter op hem gelet.

‘Hij staat vast om een hoekje te lachen,’ probeert Iris me op te vrolijken. ‘Speelt verstoppertje met je. Hij weet toch hoe overbezorgd je bent.’

Ik begin te rennen. Waarom zie ik hem niet?

Op de stoep komt een oude man aanlopen. Hij komt moeizaam met een stok vooruit. Als ik voor hem sta, glimlacht hij vriendelijk.

‘Hebt u misschien een jongetje op een rode step gezien?’

Ik herken mijn eigen stem niet.

En ondanks dat ik er waarschijnlijk panisch heb moeten uitgezien en mijn stem trilt, blijft de man vriendelijk glimlachen.

‘Ja zeker. Hij is die kant op gegaan,’ zegt hij en wijst in de richting waar hij net vandaan komt.

‘Was hij alleen?’

Ik moet het vragen.

‘Ja zeker. Hij was alleen.’

‘Dank u wel. Ik ga hem snel achter na.’

‘Ja zeker. Doet u dat maar.’

De man tikt met zijn vrije hand tegen zijn pet en gaat dan stapje voor stapje verder met de stok stevig vast houdend.

‘Geen paniek, Sjaan. Timo is zo blij met z’n step. En hij gaat zo snel. Loop maar gewoon verder en dan staat hij straks op je te wachten,’ zegt Iris. Maar ik hoor aan haar stem dat ze ook ongerust is.

Ik kan mezelf wel voor mijn kop slaan. Hoe heb ik hem zo uit het oog kunnen verliezen? Die stomme step gaat straks naar zolder. Hij mag alleen nog aan mijn hand mee naar buiten.

Meteen realiseer ik me dat dat ook geen optie is. Hij is zes en kan niet altijd aan de hand van z’n moeder blijven lopen.

Mijn hart gaat als een razende tekeer. En zweet staat in mijn handen.

Ik begin harder te lopen, de telefoon nog steeds tegen mijn oor gedrukt.

‘Zie je hem?’

‘Nee, nee. Ik... geen idee. Ik zie z’n step niet. En z’n blauwe jas... Hoe kan dit nu?!’

Ik hoor zelf de paniek in mijn stem.

‘Timo!’ gil ik hard en draaf verder.

Ik kom langs een terras vol mensen. Even heb ik de neiging te blijven staan en hen te vragen of zij soms mijn kind hebben gezien. In een reflex zie ik hem zitten. En besluit nog een stap harder te gaan en zo snel mogelijk verder te lopen. Ik moet Timo vinden.

Maar dat ik hém gezien heb, hoe kort dan ook, maakt me helemaal overstuur. Ik ben al bang, omdat ik mijn kind uit het oog verloren ben. Wat voor moeder ben ik!

Maar nu heb ik ook nog een blik op hem geworpen. De enige persoon in mijn hele leven die ik nooit meer hoefde te zien. Hoeveel kan een mens op één dag verdragen?

Ik voel dat het huilen me nader staat dan het lachen.

Waar is mijn zoon? Waarom heb ik niet beter opgelet?

‘Sjaan, zie je hem al?’

Ik hoor Iris door de telefoon.

‘Nee, ik ben hem kwijt. Oh, ik zie hem niet. Ik kan hem niet vinden.’